

hælde dit Hoved. Du er fornægtet af Verden, forskudt af Menneskenes Samfund ... en fremmed og fredløs her paa Jorden. Hvorfor er du da ikke glad?"

Konen sænkede Øksen og saae forbavset paa ham. Det var ikke i den Tone, man plejede at tale til hende om hendes Elendighed.

„Forstaar du mig ikke?“ vedblev han. „Er det da ikke sandt, at I fattige forud har faaet som Gave af Gud, hvad vi andre saa inderligt maa sukke efter ... vi, som endnu træller under Verdens kummerlige Aag ... vi, som endnu i Dødsangstens Time klamrer os til Støvet, som Tyven til sin ranede Skat. I er lykkelige, ... I, som ikke kender andet Begær end netop at opholde Livet, ... som kun er lænkede til denne usle Verden ved Selvopholdelsesdriftens tynde Traad, den Døden overklipper for jer uden Smerte. Og endda er du ikke glad, Trine!“

Konen stirrede paa ham med opspærrede Øjne og maabende Mund. Det var dog mindre hans Tale — som hun ikke fattede synderligt af — end den Omstændighed at høre sig nævnet ved Navn af den vildtfremmede Mand, der gjorde et saa overvældende Indtryk paa hende. Han kendte hende altsaa!

Hun strøg sig med Armen over sin sortsvedte Pande og mumlede:

„Hvem er I, med Forlov?“

„Et Menneske, der misunder dig, ... en af Verdens Slaver, der forgæves kæmper for at slide Trællelænken af sig. En stakkels vildfarende er jeg, der her for dig gør Bod, fordi han engang lyttede til Menneskenes daarlige Tale og troede at gøre godt mod dine Lige ved at ville berøve dem deres eneste Eje: Fattigdommen, Sjælens Frigjorthed, Evighedens Afglans her paa Jorden, som der staar skrevet. Forstaar du mig nu, saa vil du have Medynk med mig. — Og saa byder jeg da for tredje Gang: Guds Fred! Gaa ind i dit Hus, Trine, og lov Herren! Men glem heller ikke at bede for dem, der ikke er saa lykkelige at have faaet Plads ved Himmeriges Porttærskel! ... Bed for mig!“

Han rakte hende Haanden.

Et skadefro Smil spillede om hendes tykke Læber.